

Arrest

nr. 208 786 van 5 september 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. VANDENBROUCKE en
H. BOURRY
Steenakker 28
8940 WERVIK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 februari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 januari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 maart 2018 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaten D. VANDENBROUCKE en H. BOURRY verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 12 oktober 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 15 oktober 2015.

1.2. Op 22 januari 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 23 januari 2018 aangetekend naar verzoeker verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en tot de etnische groep van de Tadzjiek te behoren. U bent een 28-jarige soennitische moslim en bent geboren in het dorp Qahwa Khana, gelegen in het provinciecentrum van Kunduz. Hier woonde u van uw geboorte tot uw vertrek uit Afghanistan, samen met uw vader, moeder, 2 broers en 3 zussen. U heeft gedurende 4 à 5 jaren voor uw vertrek uit Kunduz in een fotostudio gewerkt. Hier kwamen regelmatig ook leerkrachten die hun opleidingsbundels lieten kopiëren. In uw dorp ging u iedere avond naar de moskee. Op een dag kwamen er 3 mullahs naar de moskee van uw dorp, het bleken predikers te zijn. Ze gaven uiteenzettingen in verschillende moskeeën. U vond dat het goede mensen waren en dat ze goede dingen vertelden. Ongeveer 10 à 15 dagen voor uw vertrek uit Kunduz, nodigde u deze 3 mullahs uit bij uw thuis. U vertelde hen over uw werk en ze overnachtten in uw huis.

De volgende dag kwam u te laat aan in de moskee. Deze mullahs vroegen u om welke reden u te laat was. U vertelde hen dat er een leerkracht een bundel had gebracht om deze te laten kopiëren en dat u hierdoor te laat was. Nadat u verschillende complimenten kreeg van één van deze mullahs, zei hij u dat u iets moet doen voor hen. U begreep het niet goed en uw lichaam begon al te trillen. De mullahs zeiden dat ze u enkele materialen, blijkbaar explosieven, zouden geven en dat u deze moest plaatsen waar de leerkrachten zich bevinden. U zei dat u dit niet kon doen. Hierop antwoordden de mullahs dat ze wisten waar u en uw familie woonden en dat ze tot alles in staat zijn en alles zouden kunnen doen. Bij uw thuiskomst vertelde u uw vader hetgeen er gebeurd was. Jullie besloten om naar het noodnummer te bellen en vertelden de politie over deze plannen van de mullahs. Hierop werd er aan uw vader gezegd dat u uw contact met deze mullahs diende te behouden zodat de politie te weten zou komen wat de precieze plannen van deze mullahs zijn.

Ongeveer 3 à 4 dagen later werd u opgebeld door de mullahs. Ze zeiden u naar welke plaats u moest gaan en dat u daar moest wachten op hen. Nadien belde u de politie en deelde u deze informatie met hen. De politie zei u dat u naar die plaats moest gaan en dat ze ook zou komen. Toen de mullahs toekwamen zeiden dat ze de materialen bij hadden en dat u moest doen wat er van u gevraagd werd. Op dat ogenblik kwam de politie toe en werden de 3 mullahs, die bij de taliban behoorden, gearresteerd. U werd zelf ook gearresteerd. Toen u terug thuis was, bracht uw moeder u naar het huis van uw oom. Hier verbleef u gedurende 2 à 3 dagen. Uw familie vreesde voor uw leven waardoor uw oom een smokkelaar regelde die u kon helpen om het land te verlaten. U reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Servië, Kroatië, Oostenrijk en Duitsland naar België. U heeft ongeveer 25 dagen gedaan over uw reis van Afghanistan tot België. Op 12 oktober 2015 kwam u aan in België en op 15 oktober 2015 diende u een asielaanvraag in. U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan omdat u de taliban vreest. Toen de taliban Kunduz voor de tweede maal veroverden namen ze ook uw broers mee, er is sindsdien nog steeds geen nieuws van hen.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: een duplicaat van uw taskara, een brief van de Provincieraad van Kunduz waarin uw problemen in Kunduz bevestigd worden, een brief die door de imam van de moskee aan uw huis werd achtergelaten, een kopie van de taskara van uw vader en de enveloppe waarin deze documenten opgestuurd werden.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie gehoorverslag CGVS p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Kunduz. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vastgesteld dat u het niet aannemelijk heeft gemaakt dat u tot voor uw vertrek uit Afghanistan in de provincie Kunduz heeft gewoond. U verklaarde heel uw leven in Qahwa Khana dorp in het provinciecentrum van Kunduz geleefd te hebben (CGVS p. 9), nochtans was uw kennis over deze regio dermate vaag en beperkt waardoor u het CGVS niet heeft kunnen overtuigen dat u daar effectief van uw geboorte tot uw vertrek uit Afghanistan geleefd zou hebben. Vooreerst kan opgemerkt worden dat uw kennis van recente belangrijke incidenten of gebeurtenissen in uw regio niet kon overtuigen. U vermeldde spontaan de val van de provincie Kunduz in handen van de taliban. U gevraagd wanneer de val van Kunduz plaats vond, zegt u dat u onderweg naar België was op dat ogenblik en dat het tijdens het offerfeest ongeveer 2 jaar geleden was (CGVS p. 5). U verklaarde dat u reeds 7 à 8 dagen onderweg was toen uw familie u hierover informeerde. Aangezien u verklaart dat u op dat ogenblik niet meer in Kunduz was, kan deze gebeurtenis moeilijk in aanmerking worden genomen om uw verblijf in Kunduz tot aan uw beweerde vertrek uit de provincie aan te tonen. U sprak ook spontaan over de U.S. airstrike op het Artsen Zonder Grenzen (AZG) -ziekenhuis in Kunduz (CGVS p. 6). Dit incident vond ook na uw beweerde vertrek uit de provincie plaats, namelijk op 3 oktober 2015 (zie toegevoegde landeninformatie 1), waardoor ook dit incident niet voldoet om uw verblijf in de regio aan te tonen.

U kon inderdaad zeggen dat Mir Alam een bekende, invloedrijke commandant is in Kunduz (CGVS p. 7). U gevraagd of u op de hoogte bent van enige incidenten die hem overkomen zouden zijn, vertelt u vaag over een brand in zijn huis, die ontstaan zou zijn door een gaslek en waarbij zijn broer overleden zou zijn. U kon dit incident niet plaatsen in tijd maar zei wel dat het al lang geleden was (CGVS p. 7). Dit incident kan niet bevestigd worden door de beschikbare informatie, hetgeen eerder opmerkelijk is aangezien Mir Alam een niet onbesproken persoon is. U gevraagd of u op de hoogte bent van enige incidenten die recent voor uw beweerde vertrek uit Kunduz hebben plaats gevonden zegt u dat u enkel op de hoogte bent van de val van Kunduz. U gevraagd of u op de hoogte bent van enige incidenten die Mir Alam getroffen hebben recent voor uw beweerde vertrek uit Kunduz, zegt u nogmaals dat het incident dat u heeft aangehaald niet recent plaatsvond maar al lang geleden (CGVS p. 7). U erop gewezen dat er gepeild wordt naar andere incidenten die Mir Alam getroffen zouden hebben, zegt u dat u daarvan **niet op de hoogte bent en niets gehoord heeft** (CGVS p. 8). Nochtans was commandant Mir Alam op 25 maart 2014 het doelwit van een zelfmoordaanslag tijdens een Buzkashi-spel in Kunduz (zie toegevoegde landeninformatie 2). U nogmaals de kans gegeven om dit incident aan te halen werd u gevraagd of u heeft gehoord over enige incidenten die op het Buzkashi-veld in Kunduz hebben plaatsgevonden. U kon slechts zeer vaagweg zeggen dat u denkt dat er eens een explosie was, maar meer informatie hieromtrent kon u niet geven (CGVS p. 17-18). U erop gewezen dat in het jaar voor uw beweerde vertrek op het Buzkashi-veld in Kunduz een ernstig incident heeft plaatsgevonden, zegt u dat **u hiervan niet op de hoogte bent** (CGVS p. 18). Het is toch wel opmerkelijk dat u, die beweert tijdens deze periode in Kunduz aanwezig te zijn geweest, niets gehoord zou hebben over deze aanslag tegen commandant Mir Alam. Commandant Mir Alam is namelijk een zeer bekend persoon in Kunduz, u heeft dit tijdens het gehoor op het CGVS ook zelf aangehaald (CGVS p. 7), en speelt vooral daar een prominente rol (zie toegevoegde landeninformatie 3) waardoor dit incident zonder twijfel de aandacht van de lokale bevolking zou trekken. Het feit dat u helemaal niets weet over dit incident ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verblijf in Kunduz tot uw beweerde vertrek uit de regio.

U kan zelfs geen enkel ander incident aanhalen dat recent voor uw beweerde vertrek in september 2015 plaatsgevonden zou hebben.

U gevraagd of u tijdens de presidentsverkiezingen in Kunduz was, zegt u dat u in Kunduz was en dat de verkiezingen ongeveer 2,5 à 3 jaar geleden plaatsvonden (CGVS p. 8). U gevraagd of de overheid enige maatregelen genomen heeft om de veiligheid tijdens de verkiezingen te garanderen, zegt u dat u niet gaan stemmen bent omwille van uw slechte ervaring tijdens de vorige verkiezingen (CGVS p. 8). U erop gewezen dat dit geen antwoord vormt op de vraag die u gesteld werd, ontwijkt u nogmaals de vraag en zegt u dat er zelfs met maatregelen toch incidenten zouden ontstaan. U gevraagd om enkele voorbeelden te geven van veiligheidsmaatregelen die door de overheid werden genomen, antwoordt u met de vraag "Bijvoorbeeld wat?". U erop gewezen dat het aan u is om deze voorbeelden te geven, zegt u dat er politie werd ingezet aan de ingang van de stembureaus en dat er lange wachtrijen ontstonden omwille van de politiecontroles (CGVS p. 9). U gevraagd of dit de maatregelen waren die genomen werden toen zegt u dat dit de normale routine over heel de wereld is (CGVS p. 9). U laat hier dan ook blijken dat uw verklaring eerder gebaseerd is op algemene maatregelen die wereldwijd zouden kunnen gelden tijdens verkiezingen dan op uw persoonlijke ervaringen hiermee in Kunduz. U gevraagd of er tijdens deze verkiezingen enige incidenten hebben plaatsgevonden **in Kunduz zegt u dat er in Kunduz niets gebeurd is en dat u hierover niets gehoord heeft** (CGVS p. 9). Nochtans blijkt uit objectieve informatie dat er gedurende deze periode verschillende incidenten hebben plaatsgevonden in Kunduz. Zo heeft de moord op Amanullah Aman, hoofd van de Onafhankelijke Verkiezingscommissie in Kunduz, op 18 september 2013 in aanloop van deze verkiezingen de aandacht getrokken over heel Afghanistan (zie toegevoegde landeninformatie 4). Andere incidenten die gedurende deze verkiezingsperiode in de provincie Kunduz hebben plaatsgevonden zijn onder andere de aanslag op Islam Hussein, hoofd van criminal investigation unit in Khanabad (zie toegevoegde landeninformatie 5) en de hierboven reeds besproken aanslag op Mir Alam tijdens een buzkashi-spel in Kunduz. Tevens blijkt dat meer veiligheidstroepen werden ingezet en dat 'clearance operations' werden gehouden ter preventie van geweld. Ter verklaring voor uw gebrekkige kennis zegt u dat Kunduz een grote stad is en dat u niet heel de stad in detail kan uitleggen. U zegt dat er 6 districten zijn in Kunduz en dat er misschien in één van de districten iets gebeurd zou zijn maar dat u daarvan niet op de hoogte bent (CGVS p. 9). Deze verklaring is echter niet valabel, u was een volwassen man die zich dagelijks in het stadscentrum van Kunduz bevond omdat uw werk daar gelegen was (CGVS p. 5). U kwam in contact met verschillende mensen onder wie leerkrachten, u ging iedere avond naar de moskee waar u luisterde naar de speech van de imam en ook in contact kwam met andere mensen (CGVS p. 20-21). U zou ten minste gezien of gehoord kunnen hebben wat er rondom u gebeurd, er mag dan ook redelijkerwijze verwacht worden dat u meer zou kunnen vertellen over deze verkiezingsperiode. Het feit dat u niets kan zeggen over deze kritische periode en, zoals hierboven vermeld, ook niet kan spreken over de incidenten die hebben plaatsgevonden in dat jaar, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verblijf in Kunduz tot uw beweerde vertrek uit Afghanistan.

U gevraagd of u gehoord heeft over een aanslag op het hoofdkwartier van de politie in Kunduz, zegt u correct dat er **een paar jaar geleden** een aanslag was waarbij veiligheidshoofd Sayedkhili stierf (CGVS p. 19). U gevraagd wanneer deze aanslag plaatsvond zegt u dat het tijdens de laatste 4 à 5 jaar van uw verblijf in Kunduz op de Kah bazaar straat gebeurde maar dat u niet precies kan zeggen wanneer (CGVS p. 19). Deze aanslag op veiligheidshoofd Abdul Rahman Sayedkhili vond inderdaad plaats op 10 maart 2011 (zie toegevoegde landeninformatie 6). Bijgevolg vormt dit incident geen meerwaarde om uw verblijf in Kunduz tot uw beweerde vertrek uit Afghanistan aan te tonen. Bovendien vormt de aanslag die u hier aanhaalt geen antwoord op de vraag die u gesteld werd, de vraag was namelijk of u weet had van een aanslag op het politiehooftkwartier van Kunduz. Hierbij werd er gepeild naar uw kennis betreffende de aanslag waarbij een groep het politiehooftkwartier van Kunduz aanviel op 10 februari 2015 (zie toegevoegde landeninformatie 7). Dit incident had veel aandacht gekregen omdat het, naast het feit dat het politiehooftkwartier in de stad werd aangevallen, om een aanval in groep ging waarbij eerst iemand zijn explosieven liet ontploffen aan de poort en er nadien vier andere gewapende mannen, zonder succes, hun weg naar binnen probeerden te banen. Ondanks dat er uitdrukkelijk naar een aanslag op het politiehooftkwartier werd gevraagd, kon u niets vertellen over dit incident dat slechts enkele maanden voor uw beweerde vertrek uit Afghanistan plaatsvond. U gevraagd of u gehoord heeft over een aanslag aan een rechtbank of Hof in Kunduz, zegt u dat u het misschien vergeten bent en het niet weet (CGVS p. 19). Op 27 oktober 2014 vond een zelfmoordaanslag aan het Hof van Beroep in Kunduz plaats waarbij er volgens de beschikbare informatie 6 openbare aanklagers overleden zouden zijn (zie toegevoegde landeninformatie 8). **U gevraagd of u over andere incidenten heeft gehoord die in het stadscentrum hebben plaatsgevonden zegt u wel dat er veel incidenten zijn maar dat u er niets over weet** (CGVS p. 19). Ter verklaring zegt u dat u omwille van de problemen die u heeft meegemaakt, de problemen voor uw familie, uw broers die vermist zouden zijn, veel dingen vergeten bent (CGVS p. 19).

Deze verklaring is echter niet valabel, **u slaagt er namelijk helemaal niet in om incidenten die recent voor uw beweerde vertrek hebben plaatsgevonden op te noemen terwijl u zelf zegt dat er wel veel incidenten hebben plaatsgevonden.** Het CGVS verwacht niet dat u over alle incidenten in detail kan vertellen maar het is voor de behandeling van uw asielaanvraag belangrijk dat u toch enkele belangrijke incidenten zou kunnen opnoemen en beschrijven, hetgeen u nalaat tijdens het gehoor op het CGVS. Het is vreemd en weinig geloofwaardig dat u, die tewerkgesteld was in het stadscentrum van Kunduz, niets gehoord zou hebben over deze verschillende aanslagen. Hiermee geconfronteerd zegt u dat u de aanslag op veiligheidscommandant Sayedkhili heeft vermeld en dat er vóór zijn dood een explosie was, lang geleden (CGVS p. 19). Zoals hierboven vermeld, dateert deze aanslag op Sayedkhili van maart 2011 en volstaat dit niet om uw verblijf in Kunduz tot uw beweerde vertrek uit Kunduz aan te tonen. **Hiermee geconfronteerd zegt u dat u niets heeft gehoord of gezien en dat het enige incident de val van Kunduz was** (CGVS p. 19). U meermaals de kans geboden om incidenten aan te halen die recent voor uw vertrek in Kunduz plaatsgevonden hebben (CGVS p. 8+9+17+18+19), slaagt u er niet in om incidenten te noemen en haalt u meerdere keren aan dat u enkel over de val van Kunduz gehoord heeft (CGVS p. 7+8+19) hetgeen, zoals hierboven vastgesteld, niet in aanmerking wordt genomen om uw verblijf in Kunduz aan te tonen aangezien u tijdens de val van Kunduz in handen van de taliban, Afghanistan reeds verlaten had (CGVS p. 5). Het is opmerkelijk dat u, die beweert tot kort voor de val van Kunduz aanwezig te zijn geweest in Kunduz, verder geen incidenten kan opnoemen terwijl dit toch wel een zeer kritische periode was voor de provincie Kunduz. Het CGVS is dan ook van oordeel dat u, indien u werkelijk tot kort voor de val van Kunduz in 2015 aanwezig was in Kunduz, toch in de mogelijkheid zou moeten zijn om meer incidenten te noemen. Hierdoor slaagt u er niet om het CGVS te overtuigen van uw verblijf in Kunduz tot uw beweerde vertrek uit Afghanistan.

De geloofwaardigheid van uw verblijf in Kunduz tot uw beweerde vertrek uit Afghanistan wordt verder ondermijnd wanneer er gepeild wordt naar uw kennis van bekende figuren in de regio. **U gevraagd wie de provinciegouverneur van Kunduz was bij uw vertrek zegt u vreemd genoeg dat Danishi de gouverneur was** (CGVS p. 16). U corrigeert zich wel en stelt dan dat Hamidullah Danishi vice-gouverneur was onder Omar Safi en dat Danishi na Omar Safi de gouverneur geworden is (CGVS p. 16). U gevraagd sinds wanneer Mohammad Omar Safi de gouverneur was zegt u dat Anwar Jigdalak zijn voorganger was (CGVS p. 16). De voorganger van Mohammad Omar Safi was echter niet Anwar Jigdalak zoals uit beschikbare informatie blijkt maar wel Ghulam Sakhi Baghlani (zie toegevoegde landeninformatie 10), u gaf echter aan nooit over een Ghulam Sakhi Baghlani gehoord te hebben (CGVS p. 17). Geconfronteerd met het feit dat Anwar Jigdalak niet de voorganger van Mohammad Omar Safi was, ontwijkt u deze confrontatie en geeft u de onlogische verklaring dat u geen positieve beslissing zou moeten krijgen indien Anwar Jigdalak niet de gouverneur was (CGVS p. 17). U voegt hieraan nog toe dat het CGVS u informatie zou moeten geven over deze personen en dat u daar (in Kunduz) opgegroeid bent. Deze verklaring houdt echter geen steek, u werd in het begin van het gehoor gewezen op uw medewerkingsplicht en uw verantwoordelijkheid om zo veel mogelijk relevante informatie te geven (CGVS p. 2). Het is niet de plicht van het CGVS om u tijdens het gehoor informatie te geven over de lokaal bekende figuren waarnaar gevraagd wordt bij de herkomstvragen. U gevraagd wat u over Mohammad Omar Safi weet kon u enkel zeggen dat hij vloeiend Pashtu spreekt (CGVS p. 16). U gevraagd wat u nog over Anwar Jigdalak weet, zegt u niets te weten buiten het feit dat hij gouverneur was (CGVS p. 16).

U gevraagd wie het veiligheidshoofd van de provincie was zegt u correct dat dit Qaseem Jangalbagh was, maar meer informatie over deze persoon kon u echter niet geven (CGVS p. 18). U gevraagd wie de huidige gouverneur van Kunduz is, kon u correct zeggen dat dit Asadullah Omarkhel is (CGVS p. 17). U wist zelfs dat deze gouverneur van Chahar Dara afkomstig is en dat hij een bekend stamhoofd van de Omarkhel stam is. Het is toch wel opmerkelijk dat u deze informatie kan geven over de huidige gouverneur, die in februari 2016, dus van na uw vertrek, werd aangeduid als gouverneur van Kunduz (zie toegevoegde landeninformatie 11), maar dat u over de voorgaande gouverneurs die tijdens uw beweerde verblijf in Kunduz in dienst waren niet veel kon zeggen. Ter verklaring zegt u dat Asadullah Omarkhel een stamhoofd was en bekend was vooraleer hij gouverneur van Kunduz werd (CGVS p. 17). Deze verklaring biedt echter geen opheldering voor uw beperkte kennis in verband met de voorgaande gouverneurs. U kon wel correct zeggen dat Najibullah Omarkhel burgemeester van Kunduz stad is en dat hij dit al ongeveer 5 à 6 jaren is (CGVS p. 17). U wist ook dat hij familie van de huidige gouverneur van Kunduz is. U gevraagd of u Ghulam Muhammad Farhad kent kon u correct zeggen dat hij burgemeester van Kunduz stad was, u zegt dat het lang geleden was en dat u niet precies weet wanneer (CGVS p. 19). Ghulam Muhammad Farhad was burgemeester van 2009 tot eind 2010, nadien volgde Najibullah Omarkhel hem op als burgemeester van Kunduz (zie toegevoegde landeninformatie 12). Het is opmerkelijk dat u niet weet dat hij de voorganger was van de huidige burgemeester.

Uw kennis over deze burgemeesters kan hoogstens aantonen dat u ooit in Kunduz verbleven heeft maar aangezien hun aanstelling dateert van 2009 en 2011 is dit niet voldoende om uw verblijf in Kunduz tot uw beweerde vertrek uit Afghanistan aan te tonen. Uw kennis over de lokaal bekende figuren in Kunduz is dermate beperkt waardoor u ook hiermee het CGVS niet heeft kunnen overtuigen van uw verblijf in Kunduz tot uw vermeende vertrekdatum uit de regio.

Ten slotte werd er ook gepeild naar uw algemene kennis van de regio. U gevraagd om enkele belangrijke plaatsen gelegen in het stadscentrum op te noemen, vraagt u waarover u moet vertellen (CGVS p. 6). U gevraagd om enkele overheidsgebouwen die gelegen zijn in het stadscentrum van Kunduz op te noemen vraagt u opnieuw om de vraag te specificeren. U lijkt zelfs de rollen tijdens het gehoor om te draaien en zegt dat het CGVS u duidelijk moet maken naar welke organisatie er gevraagd wordt en dat het CGVS u dan moet vragen waar deze organisatie gelegen is (CGVS p. 6). Nochtans was de vraag die u gesteld werd een duidelijk en gerichte vraag. U erop gewezen dat u eerst enkele plaatsen mag opnoemen en dat het CGVS nadien dieper zal ingaan op uw verklaringen, ontwijkt u opnieuw de vraag en vraagt u of de provincie bedoeld wordt of kantoren gelegen in het stadscentrum (CGVS p. 6). U nogmaals duidelijk gemaakt dat er naar overheidsgebouwen in het stadscentrum van Kunduz gevraagd wordt, kaatst u de bal terug naar het CGVS en vraagt u opnieuw wat er bedoeld wordt. **Het lijkt er dan ook op dat u niet in staat bent om spontaan over belangrijke plaatsen in uw regio te vertellen.**

U vervolgens gevraagd welke ziekenhuizen er in Kunduz stad liggen, vermeldt u Charsad Bestar ziekenhuis en het AZG-ziekenhuis (CGVS p. 6). U gevraagd of het AZG-ziekenhuis ook nog bekend is onder een andere naam zegt u dat de naam AZG-ziekenhuis is (CGVS p. 6). U gevraagd of dat ziekenhuis dan geen andere naam heeft, zegt u dat het in Dari bekend is als AZG maar dat u niet op de hoogte bent van een andere naam en dat u daar zelf niet geweest bent. Nochtans is het AZG-ziekenhuis onder de lokale bevolking van Kunduz bekend als Spinzar ziekenhuis, omdat het oude Spinzar gebouw omgebouwd werd tot het AZG-ziekenhuis (zie toegevoegde landeninformatie 13+14). Het is opmerkelijk en vreemd dat u, die ook in Kunduz zou opgegroeid zijn en hier verbleven zou hebben tot uw vertrek uit Afghanistan (CGVS p. 9), niet zou weten dat dit ziekenhuis onder de lokale bevolking ook bekend staat als Spinzar ziekenhuis. U kon wel zeggen dat dit ziekenhuis richting Kabul Bandar gelegen is. U gevraagd welke banken in het stadscentrum liggen vermeldt u Kabul bank, United bank en Maywan bank (CGVS p. 7). U kon ook correct zeggen dat de Arzbegi moskee en de Wakil Abdulrasul moskee dichtbij Kabul bank liggen. U gevraagd om dan spontaan nog enkele bekende plaatsen in het stadscentrum op te noemen, vraagt u nogmaals wat er bedoeld wordt en wat u moet zeggen (CGVS p. 7). U erop gewezen dat er enkele voorbeelden besproken werden en dat er verwacht wordt dat u zelf ook enkele plaatsen kan opnoemen, vermeldt u vaag dat er nog hotels, klinieken, veehandels, en rijstmarkten zijn. U gevraagd welke historische plaats dichtbij Imam Sahib Bandar terug te vinden is, zegt u correct dat Bala Hisar hier gelegen is (CGVS p. 7). U verklaart dat u scholing heeft genoten in de Sherkhan lycee en kon correct zeggen dat deze school in de buurt van het politiecommissariaat gelegen is (CGVS p. 14). U gevraagd wat u over Sherkhan Bandar weet zegt u dat het een poort is tussen Tajikistan en Afghanistan, dat er een brug gebouwd werd die beide landen verbindt en dat de Amu rivier dichtbij deze poort stroomt (CGVS p. 14). U kan bij bevraging van specifieke plaatsen in Kunduz wel enige informatie geven over deze plaatsen maar dit is niet voldoende om uw continu verblijf in de provincie aan te tonen. Bovendien blijkt nogmaals dat u niet in staat bent om spontaan over de regio te vertellen en dat u enkel een antwoord kan geven wanneer er zeer specifiek naar een bepaalde plaats wordt gevraagd. Het lijkt er dan ook op dat u ter voorbereiding van de herkomstvragen het een en het ander ingestudeerd heeft en dat u niet voorbereid was op de open vragen in verband met de regio. U bent een volwassen man van 29 jaar en u zou tot de leeftijd van 27 jaar in Kunduz verbleven hebben (CGVS p. 9). Bovendien zou u de laatste 4 à 5 jaren in het stadscentrum van Kunduz gewerkt hebben. Er mag dan ook redelijkerwijze van u verwacht worden dat u spontaan en uitgebreider zou kunnen vertellen over deze regio. Uw kennis over de regio is vrij beperkt waardoor het CGVS geen geloof hecht aan uw verblijf in Kunduz tot uw beweerde vertrek uit Afghanistan. Uit uw verklaringen kan hoogstens afgeleid worden dat u ooit in Kunduz geweest bent of daar misschien ooit verbleven heeft.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het provinciecentrum van Kunduz. Vermoedelijk leefde u de laatste jaren niet in Kunduz maar in een andere, mogelijk veilige, regio in Afghanistan. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielerlaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is.

Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Kunduz heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit of geboorteplaats doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/ of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS dd. 1 september 2017 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (CGVS p. 2). U werd in de loop van het gehoor verschillende keren op gewezen dat uw kennis zeer beperkt is en dat u er met uw verklaringen niet in geslaagd bent om het CGVS te overtuigen daadwerkelijk tot uw beweerde vertrek uit Afghanistan in Kunduz verbleven te hebben (CGVS p. 8+18+19). Hierop zei u enkel dat u in Kunduz geboren en opgegroeid bent. Dit is echter niet voldoende om uw verblijf in Kunduz tot uw vertrek in het najaar van 2015 aan te tonen. U werd er vervolgens op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Afghaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw asielaanvraag correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen (CGVS p. 2). Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Ondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

Naast het feit dat uw verblijf in Kunduz ongeloofwaardig is, zijn de asielmotieven die u aanhaalt ook niet geloofwaardig. Zo zijn er enkele fundamentele tegenstrijdigheden en onwaarschijnlijkheden in uw asielrelaas waardoor er geen geloof gehecht kan worden aan uw vrees voor vervolging. U verklaart dat u door één van de 3 mullahs werd opgebeld en u gevraagd werd om naar de plaats te gaan waar de overblijfselen van de Russische tank liggen. Hier zouden ze u het materiaal, blijkbaar een bom of explosieven, geven dat u op uw beurt naar de school moest brengen (CGVS p. 21). Tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u echter dat deze bom naar uw huis werd gebracht door deze 3 personen (Vragenlijst CGVS punt 3 vraag 5). Verder zei u op het CGVS dat u na de arrestatie van deze mullahs naar het huis van uw oom vluchtte en daar verbleef tot uw vertrek uit Kunduz (CGVS p. 21). Tijdens uw interview bij DVZ had u verklaard dat u na hun arrestatie naar huis ging en deed alsof er niets was gebeurd (Vragenlijst CGVS punt 3 vraag 5). Hiermee geconfronteerd ontkent u uw verklaringen bij DVZ en zegt u dat er toen gezegd werd dat u een tweede kans zou krijgen waar u uw problemen gedetailleerd zou kunnen uitleggen (CGVS p. 22). Deze verklaring heft deze tegenstrijdigheden echter niet op, het gaat namelijk niet om het ontbreken van informatie maar om het geven van duidelijk tegenstrijdige verklaringen. Het louter ontkennen van uw eerste verklaringen doet dan ook geen afbreuk aan voornoemde tegenstrijdigheden.

U verbleef gedurende 2 à 3 dagen bij uw oom tot uw vertrek uit Kunduz zo beweerde u (CGVS p. 21). U verklaarde dat uw familie één nacht later ook naar het huis van uw oom kwam en hier verbleef tot na de val van Kunduz (CGVS p. 22). Deze oom woont ook in het provinciecentrum van Kunduz, namelijk in Bandar Khanabad (CGVS p. 12). Bijgevolg is het vreemd dat het hier een "veilige" plaats zou zijn voor uw familie om de val van Kunduz te overleven. U gevraagd of er iets gebeurd is gedurende de periode dat u bij uw oom verbleef, verklaart u dat er niets gebeurd is (CGVS p. 22). U gevraagd of er na uw vertrek uit Afghanistan iets gebeurd is zegt u dat er niets gebeurd is maar dat **uw 2 broers werden meegenomen door de taliban** (CGVS p. 22). Nochtans had u bij DVZ ook nog gesproken over een dreigbrief die u thuis ontvangen zou hebben na uw vertrek uit Afghanistan (Vragenlijst CGVS punt 3 vraag 5). Ook tijdens het spontaan uiteenzetten van uw asielmotieven spreekt u totaal niet over deze dreigbrief (CGVS p. 20-21). U legt deze brief dan toch voor tijdens het gehoor op het CGVS wanneer naar uw voorgelegde documenten gevraagd wordt (zie document 4 toegevoegd aan het administratief dossier). U zegt enkel dat het na de val van Kunduz door de imam aan uw huisdeur werd achtergelaten (CGVS p. 23). **U gevraagd wie de brief geschreven heeft en wat er in staat, zegt u niet te weten door wie het werd geschreven, noch weet u wat er in geschreven staat** (CGVS p. 23). Ter verklaring zegt u dat de brief in Pashtu werd geschreven en dat u dus niet kan weten wat er in staat (CGVS p. 23). Deze verklaring is echter niet valabel. U verklaart dat u vervolging door de taliban vreest, er mag dan ook redelijkerwijze van u verwacht worden dat u meer inspanningen geleverd zou hebben om na te gaan wat er in deze brief, die afkomstig zou zijn van de taliban, genoteerd zou zijn. U liet dit echter na waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd wordt. Bovendien is het opmerkelijk dat deze brief niet rechtstreeks naar u maar aan de taliban in Kunduz gericht zou zijn. De hoofding van de brief vermeldt Het Islamitisch Emiraat van de provincie Baghlan, hetgeen opmerkelijk en vreemd is aangezien er in uw asielrelaas geen enkele link met Baghlan wordt gelegd. Hiermee geconfronteerd zegt u dat ze misschien dachten dat u van Baghlan was (CGVS p. 23). Deze verklaring is echter niet valabel, u had namelijk verklaard dat u de 3 mullahs had uitgenodigd bij u thuis en hen had verteld over uw werk en dergelijke zaken (CGVS p. 20). Geconfronteerd met het feit dat de brief vanuit de provincie Baghlan opgestuurd zou zijn, zegt u dat u het niet weet en geeft u bijgevolg geen verklaring voor deze tegenstrijdigheid (CGVS p. 23). Bovendien staat er in deze brief genoteerd dat er telefonisch meerdere keren van u geëist werd om te stoppen met uw werk maar dat u hieraan geen gevolg heeft gegeven (zie document 4 toegevoegd aan het administratief dossier), hetgeen ook niet overeenkomt met uw asielrelaas.

U gevraagd wanneer uw broers R. en M. werden meegenomen door de taliban zegt u dat ze **met de tweede val van Kunduz werden meegenomen door de taliban en dat u tot op heden geen nieuws heeft van hen** (CGVS p. 9). U gevraagd wanneer de tweede val van Kunduz was zegt u dat dit ook tijdens het offerfeest was en dat u onderweg naar hier (België) was toen u hierover hoorde (CGVS p. 9). Ter bevestiging werd u gevraagd of u onderweg naar België was tijdens de tweede val van Kunduz waarop u letterlijk antwoord "Ik zal het herhalen, ik was hier al". Dit is echter geen herhaling van uw voorgaande verklaring. Hiermee geconfronteerd zegt u dat u tijdens de eerste val van Kunduz onderweg naar België was en tijdens de tweede val van Kunduz al in België was (CGVS p. 10). U gevraagd wanneer de tweede val van Kunduz dan was zegt u dat u dit niet precies kan zeggen. U zegt dat het tijdens het offerfeest was maar dat u niet kan zeggen of het ervoor of erna was (CGVS p. 22). Deze vage verklaringen zijn echter niet valabel, er wordt niet verwacht dat u exacte data weergeeft maar u zou minstens in staat moeten zijn om te kunnen zeggen wanneer de tweede val van Kunduz ongeveer plaatsvond. Bovendien verklaart u dat uw twee broers werden meegenomen door de taliban met de tweede val van Kunduz, er mag dan ook redelijkerwijze van u verwacht worden dat u deze ingrijpende gebeurtenis zou kunnen situeren in tijd. Hiermee geconfronteerd zegt u dat uw broers werden meegenomen door de taliban en dat het tijdens het offerfeest was maar dat u niet kan zeggen welke maand of welk jaar het toen was (CGVS p. 10). U verblijft sinds 15 oktober 2015 in België (zie administratief dossier). De tweede val van Kunduz vond plaats op 3 oktober 2016 (zie toegevoegde landeninformatie 15). Het is weinig geloofwaardig dat indien uw broers werkelijk met de tweede val van Kunduz ontvoerd zouden zijn door de taliban dat u tijdens het gehoor op het CGVS, daterende van 1 september 2017, zelfs niet in staat zou zijn om te zeggen dat dit incident in 2016 plaatsvond. U gevraagd wanneer u ingelicht werd over deze vermeende ontvoering zegt u dat u contact had met uw zus en dat zij u hierover informeerde (CGVS p. 10). U verklaart tot heden geen nieuws gehad te hebben van uw broers (CGVS p. 10).

Het CGVS is bovendien na onderzoek tot de vaststelling gekomen dat zowel uw broer M. als R. actief zijn op Facebook (kopie Facebook-profielen toegevoegd aan administratief dossier). Er werden ook verschillende Facebook-profielen van uw zus P. en haar verloofde A. teruggevonden (kopie Facebook-profielen toegevoegd aan administratief dossier). **Uit deze openbare Facebook-profielen van uw familieleden blijkt dat u niet eerlijk bent geweest in uw verklaringen betreffende de situatie van uw familie.** Zo blijkt dat u wel in contact bent met uw broer R., die volgens uw beweringen ontvoerd zou zijn door de taliban en van wie u niets vernomen zou hebben. Zo heeft hij bijvoorbeeld in december 2017 een reactie toegevoegd bij één van uw foto's (kopie toegevoegd aan het administratief dossier). Het is evenwel opmerkelijk dat u niet in de vriendenlijst van uw broer R. staat, nochtans kan er verwacht worden dat dit wel het geval zou zijn. R. is via Facebook ook rechtstreeks of onrechtstreeks in contact met uw zus P. en haar verloofde A.. Op het Facebookprofiel van R. staan er ook nog verschillende recent geposte foto's waarop hij op verschillende plaatsen te zien is. Hierdoor wordt er geen enkel geloof gehecht aan de vermeende ontvoering van uw broer. Ook van uw broer M. werd het openbaar Facebook-profiel teruggevonden (zie administratief dossier). Uit dit Facebook-profiel blijkt dat uw broer M. in Kabul zou verblijven (kopie toegevoegd aan het administratief dossier). Hiermee geconfronteerd houdt u het louter bij de vermelding dat u geen informatie heeft over het Facebook-profiel van uw broer (CGVS p. 23). U gevraagd of u contact heeft met uw broer M. zegt u dat u met hem geen contact heeft maar wel met uw zus P. (CGVS p. 23). U gevraagd of uw zus P. actief is op Facebook, zegt u dat u niet op de hoogte bent of ze al dan niet Facebook gebruikt. Gelet op uw contact met uw zus P. is het weinig geloofwaardig dat u hiervan niet op de hoogte zou zijn. Uit de openbare Facebook-profielen van uw familieleden is gebleken dat uw familie over netwerken en contacten in Kabul beschikt en dat er mogelijk ook familieleden in Kabul verblijven. Een verblijf in Kabul zou inderdaad een verklaring kunnen bieden voor uw beperkte kennis over Kunduz, zoals is gebleken in voorgaande motivering. Uit dit alles blijkt dat u het CGVS heeft trachten te misleiden door deze cruciale informatie achter te houden voor het CGVS. Naast het feit dat er geen geloof gehecht wordt aan uw verblijf in Kunduz tot uw vermeende vertrek uit Afghanistan, wordt er ook geen enkel geloof gehecht aan uw asielmotieven. Er dient dan ook besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

U brengt geen documenten aan die bovenstaande appreciatie van het CGVS kunnen wijzigen. Uw taskara en de taskara van uw vader kunnen hoogstens uw identiteit en die van uw vader bevestigen. Hierbij dient er ook opgemerkt te worden dat u tegenstrijdige verklaringen geeft betreffende uw taskara. Zo verklaart u in het begin van het gehoor dat uw leeftijd genoteerd staat op uw taskara maar slaagt u er niet om te zeggen welke leeftijd er dan genoteerd zou zijn op uw taskara (CGVS p. 4). Ter verklaring zegt u dat u niet kan weten welke leeftijd erop staat omdat u niet gestudeerd heeft (CGVS p. 4). Deze verklaring houdt echter geen steek.

*U gevraagd hoe lang u deze taskara al heeft zegt u dat de datum erop staat en dat het CGVS moet kijken naar de datum die erop staat (CGVS p. 4). U nogmaals gewezen op uw medewerkingsplicht zegt u dat u het niet exact kan zeggen maar dat **u ongeveer 19 jaar was toen u deze taskara kreeg** (CGVS p. 4). Later werd u gevraagd of dit uw originele taskara is waarop u antwoordde dat **uw originele taskara beschadigd was onderweg in Griekenland en dat dit een duplicaat is** (CGVS p. 12). U verklaarde dat er tijdens het eerste interview naar een taskara werd gevraagd en dat u nadien dit duplicaat heeft laten aanmaken (CGVS p. 13). Nochtans dateert de uitgiftedatum op uw taskara, namelijk 10/10/1394 (= 31 december 2015 omgerekend naar de westerse kalender), al van vóór uw eerste interview dat pas plaatsvond op 7 januari 2016. Hiermee geconfronteerd zegt u dat ze in Afghanistan op de taskara schrijven wat ze willen en dat de medewerkers onprofessioneel zijn (CGVS p. 13). Met deze verklaring stelt u de betrouwbaarheid van uw taskara in vraag. U legt ook een brief neer die geschreven zou zijn door de Provincieraad van Kunduz en waarin uw problemen bevestigd zouden worden. Deze brief vertoont een gesolliciteerd karakter waardoor deze geen enkel objectief bewijs vormt voor uw asielrelaas. Naast voornoemde tegenstrijdigheden in verband met de dreigbrief die u voorlegt is de authenticiteit ervan niet gegarandeerd. Dergelijke brief kan door eender wie opgesteld zijn. Bovendien zou deze dreigbrief slechts waarde hebben indien ze gepaard zou gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. De enveloppe toont enkel aan dat u post ontvangen hebt uit Afghanistan. Tenslotte kan nog worden opgemerkt dat uit objectieve informatie blijkt dat er weinig bewijswaarde kan gehecht worden aan Afghaanse documenten, aangezien veel Afghaanse documenten makkelijk op niet-reguliere wijze kunnen verkregen worden, zowel in als buiten Afghanistan. Veel valse documenten kunnen zelfs door gedegen experts niet van authentieke onderscheiden worden. Van deze informatie werd een kopie toegevoegd aan het administratieve dossier.*

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In de ontwikkeling van zijn middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, alsook van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en meent dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift nog volgende stukken: een kopie van zijn paspoort en verschillende foto's.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoeker voert aan de taliban te vrezen. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen als zou hij tot aan zijn vertrek uit Afghanistan in het dorp Qahwa Khana, in het provinciecentrum van Kunduz hebben geleefd; (ii) de door verzoeker aangehaalde vluchtmotieven hoe dan ook niet geloofwaardig zijn en (iii) de door verzoeker voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.3.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.2.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het poneren van een theoretische uiteenzetting van bepaalde rechtsbepalingen en -beginselen, het uiten van blote en *post-factum* beweringen, het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Vooreerst oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen als zou hij tot aan zijn vertrek uit Afghanistan in het dorp Qahwa Khana, in het provinciecentrum van Kunduz hebben geleefd. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen en overwegingen dat (a) verzoekers kennis van recente belangrijke incidenten of gebeurtenissen niet kan overtuigen aangezien hij enkel spontaan kan vertellen over twee incidenten die hebben plaatsgevonden na zijn vertrek uit Afghanistan, (b) hoewel verzoeker spontaan Mir Alam aanhaalt en dit een zeer bekend persoon is in Kunduz, hij niet op de hoogte is van een ernstig incident op het Buzkashi-veld in Kunduz waarbij een aanslag werd gepleegd tegen de persoon van deze commandant, (c) verzoeker niet op de hoogte blijkt te zijn van enige incidenten die hebben plaatsgevonden gedurende de verkiezingen die plaatsvonden voor zijn vertrek uit Afghanistan,

noch van het feit dat er veiligheidstroepen werden ingezet en dat er "*clearance operations*" werden gehouden ter preventie van geweld, hetgeen niet aannemelijk is nu verzoeker zich dagelijks in het stadcentrum van Kunduz bevond, iedere avond naar de moskee ging waar hij luisterde naar de speech van de imam en ook in contact kwam met andere mensen, (d) hoewel verzoeker correct aangeeft dat er een paar jaar geleden een aanslag gebeurde op het hoofdkwartier van de politie in Kunduz waarbij het veiligheidshoofd stierf, dateert deze aanslag van 2011 en kan dit element niet verzoekers recent verblijf aantonen. Verzoeker bovendien niet op de hoogte blijkt te zijn van een aanslag op het politiehoofdkwartier van Kunduz op 10 februari 2015 en dus enkele maanden voor zijn beweerde vertrek zou hebben plaatsgevonden, noch kan hij een ander recent incident aanduiden, (e) ook verzoekers kennis over bekende figuren in de regio dermate beperkt is dat zij niet wijst op verzoekers verblijf in Kunduz tot zijn vermeende vertrekdatum uit de regio, (f) verzoeker, gepeild naar zijn algemene kennis van de regio, de rollen lijkt om te draaien en zegt dat het Commissariaat-generaal duidelijk moet maken naar welke organisatie er gevraagd wordt, zodat moet worden besloten dat verzoeker niet spontaan kan vertellen over belangrijke plaatsen in zijn regio en (g) hoewel verzoeker wel enige informatie kan geven over ziekenhuizen, banken, een historische plaats en een scholing, er lacunes zitten in deze verklaringen en hij bovendien niet in staat blijkt te zijn om over zijn regio te vertellen en enkel kan antwoorden op zeer specifieke vragen over plaatsen, hetgeen wijst op een ingestudeerd karakter.

In zoverre verzoeker er ter verklaring van de in de bestreden beslissing vastgestelde lacunes en tegenstrijdigheden nog op wijst dat er niet is vertrokken van een "*free narrative*"-interview, hetgeen betekent dat er eerst open vragen worden gesteld en vervolgens wordt overgegaan op meer precieze en gesloten vragen, slaagt hij er niet in de Raad te overtuigen. Uit lezing van het gehoorverslag blijkt immers dat er wel degelijk open vragen werden gesteld aan verzoeker, waarop vervolgens meer specifieke vragen werden gesteld. Verzoeker bleek echter niet in de mogelijkheid om verschillende open vragen over zijn regio van herkomst te beantwoorden. Sterker nog, in sommige gevallen lijkt verzoeker zelfs van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te verwachten dat deze duidelijk moet maken naar wat er precies wordt gevraagd; dit ondanks het feit dat de vraag van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidelijk en gericht van aard is (administratief dossier, stuk 5, p. 6). In dit verband wijst de Raad er nog op dat het niet aan de commissaris-generaal toekomt om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen.

Verzoeker vervolgt dat de nieuwe Afghaanse generatie maar een zeer beperkte toegang heeft tot hulpbronnen, zoals onderwijs en meent dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen onderscheid maakt al naargelang een persoon afkomstig is van het platteland, dan wel van de stad, of deze gedurende geheel dan wel slechts een deel van zijn leven in Afghanistan heeft gewoond, noch met enige andere specificiteit, zodat de instructiemethodes enig wantrouwen opwekken. Verzoeker meent in dit verband nog dat onvoldoende rekening werd gehouden met zijn profiel. Hij benadrukt dat de elementaire kennis van een Afghaan erg afhankelijk is van diens maatschappelijke positie en dat hij slechts een ongeschoolde Afghaanse jongeman betreft die voornamelijk in zijn dorp bleef om zich over het huishouden en het landwerk te ontfemen. Hij meent derhalve dat de vragen over zijn dagelijks leven, prijzen en elementaire geografie moeten doorwegen op militair-politieke vragen. Er dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidelijk heeft aangegeven dat hij niet ver van het stadscentrum heeft gewoond, alsook dat hij 4 à 5 jaar in een fotostudio heeft gewerkt in het stadscentrum van Kunduz (administratief dossier, stuk 5, p. 5). Nergens tijdens het gehoor maakte verzoeker evenwel melding van het feit dat hij bijna altijd in zijn dorp bleef, noch dat hij zich thuis over het huishouden en het landwerk ontfemde, zoals hij in het verzoekschrift lijkt te betogen. Daarenboven merkt de Raad op dat, ongeacht verzoekers scholingsgraad, van verzoeker die beweert afkomstig te zijn van een bepaalde regio en land, wel degelijk mag worden verwacht dat hij afdoende correct kan antwoorden op vragen die betrekking hebben op zijn onmiddellijke (werk)omgeving, een aantal belangrijke personen die invloed hebben in zijn regio en de recente veiligheidssituatie. Bovendien geeft verzoeker aan dat hij in het kader van zijn werk regelmatig in contact kwam met leerkrachten en iedere avond naar de moskee ging waar hij luisterde naar de speech van de imam en ook in contact kwam met andere mensen (administratief dossier, stuk 5, p. 20-21). Bijgevolg kon van verzoeker wel degelijk redelijkerwijze worden verwacht dat hij spontaan zou kunnen vertellen over belangrijke plaatsen in zijn regio, hij op de hoogte zou zijn van de (veiligheids)situatie in zijn regio van herkomst in de aanloop naar zijn vertrek uit Afghanistan, alsook van belangrijke figuren uit de regio, *quod non*.

Naast het feit dat verzoeker zijn verblijf in Kunduz tot aan zijn beweerde vertrek uit Afghanistan niet aannemelijk maakt, zijn verzoekers vluchtmotieven hoe dan ook niet geloofwaardig.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt in dit verband op goede gronden dat (a) hij tegenstrijdige verklaringen aflegt over de plaats waar de wapens voorzien zouden worden en het aantal mullahs die hierbij betrokken waren, (b) hij eveneens incoherente verklaringen aflegt over de plaats waar hij heen ging na de arrestatie van de mullahs, (c) het niet geloofwaardig is dat de woonplaats van verzoekers oom in het provinciecentrum van Kunduz als "veilige" plaats zou dienen voor verzoekers familie om na de val van Kunduz te overleven, (d) verzoeker op het Commissariaat-generaal enkel aangeeft dat zijn twee broers door de taliban werden meegenomen na zijn vertrek uit Afghanistan, daar waar hij op de Dienst Vreemdelingenzaken nochtans sprak van een dreigbrief, die hij overigens later neerlegt op het Commissariaat-generaal en waar tevens wordt gesproken van meerdere telefonische contacten van de taliban waarin verzoeker geëist werd om zijn werk neer te leggen, (e) dat verzoeker niet vertrouwd is met de inhoud van de dreigbrief die hij voorlegt, noch weet door wie hij werd geschreven niet geloofwaardig is, (f) het bovendien opvalt dat de dreigbrief gericht is aan de taliban in Kunduz en afkomstig is van Islamitisch Emiraat van de provincie Baghlan, hetgeen geen verband houdt met verzoekers vluchtrelaas, (h) het niet aannemelijk is dat verzoeker niet eens bij benadering kan aangeven wanneer de tweede val van Kunduz plaatsvond, een gebeurtenis waarbij zijn broers R. en M. nochtans zouden zijn meegenomen door de taliban en (i) uit de openbare Facebookprofielen van verzoekers familieleden blijkt dat hij niet eerlijk is geweest over de situatie van zijn familie, dat daaruit blijkt dat zijn broers R. en M. nog actief zijn op Facebook en tevens dat zijn familie over netwerken en contacten in Kabul beschikt, mogelijk zelfs dat verzoeker er zelf over familieleden beschikt.

Waar verzoeker opmerkt dat hem geen grote tegenstrijdigheden kan worden verweten nu ze enkel na een minutieuze vergelijking van zijn verklaringen aan het licht kunnen komen en zij bovendien niet voldoende zwaarwichtig zijn om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen, dient opgemerkt te worden dat de vastgestelde tegenstrijdigheden geen betrekking hebben op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst, met name de plaats waar de bom of explosieven die hij moest plaatsen zou zijn afgeleverd, het aantal personen die deze levering voltooide en de plaats waarheen verzoeker vluchtte nadat de mullahs werden gearresteerd. Van verzoeker mag worden verwacht dat hij eenduidige verklaringen aflegt over de feiten die de essentie uitmaken van zijn vluchtrelaas en de aanleiding waren tot zijn vertrek uit zijn land van herkomst, hetgeen aldus niet het geval is *in casu*.

Verzoeker hekelt voorts dat hij niet op de vastgestelde tegenstrijdigheden werd gewezen gedurende het gehoor. De Raad wijst in dit verband op artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen: *"Indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de door hem gedane verklaringen, dient hij de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren"*. In het verslag aan de Koning bij dit koninklijk besluit wordt uitdrukkelijk gesteld dat dit artikel de commissaris-generaal niet belet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de asielzoeker niet werd geconfronteerd. Bovendien heeft verzoeker door middel van de bestreden beslissing kennis genomen van de vastgestelde tegenstrijdigheid en door het instellen van een beroep met volle rechtsmacht voor de Raad de mogelijkheid gehad om er op te reageren, hetgeen hij ook heeft gedaan, zodat het uiteindelijk doel van artikel 17, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 werd bereikt.

Verzoeker vervolgt dat onvoldoende rekening werd gehouden met het feit dat hij een heel ander tijdsbesef heeft dan datgene dat in de westerse wereld wordt gehanteerd. Hij meent immers dat er, in tegenstelling tot het lineair tijdsbesef in het Westen, een cyclische tijdsbeleving heerst in Afghanistan waarbij alles zich op een voorspelbare manier herhaalt. Daargelaten de vaststelling dat verzoeker deze stelling op geen enkele concrete wijze staft en zich bijgevolg beperkt tot het plegen van een blote bewering, dient opgemerkt dat verzoeker met deze stelling er geenszins in slaagt de vastgestelde tegenstrijdigheden en vaagheden in zijn verklaringen omtrent het tijdstip van de verdwijning van zijn broers R. en M. uit te klaren of te herstellen. Immers, verzoeker werd niet gevraagd om deze gebeurtenis exact in de tijd te plaatsen, doch werd de kans geboden om deze te situeren ten aanzien van andere gebeurtenissen. Er dient evenwel vastgesteld dat verzoeker hieromtrent vage en zelfs tegenstrijdige verklaringen aflegt. Zo verklaart verzoeker vooreerst dat zijn broers met de tweede val van Kunduz werden meegenomen door de taliban en zijn familie tot op heden geen nieuws van hen heeft ontvangen (administratief dossier, stuk 5, p. 9). Gevraagd wanneer deze tweede val van Kunduz plaatsvond, situeert verzoeker deze gebeurtenis tijdens het offerfeest en op het ogenblik dat hij reeds onderweg was naar België. Ter bevestiging gevraagd of verzoeker onderweg was naar België tijdens de tweede val van Kunduz antwoordt hij dat hij het zal herhalen, dat hij al in België was, hetgeen dus allerminst een herhaling inhoudt van zijn eerdere verklaring.

Hiermee geconfronteerd houdt verzoeker voor dat hij tijdens de eerste val van Kunduz onderweg was naar België en gedurende de tweede val reeds in België verbleef (administratief dossier, stuk 5, p. 10). Nogmaals gevraagd om de tweede val van Kunduz te plaatsen in de tijd, beperkt verzoeker zich tot de stelling dat het tijdens het offerfeest was maar dat hij niet kan zeggen of het ervoor of erna was (administratief dossier, stuk 5, p. 10). Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt vooreerst dat verzoeker verklaart in België te verblijven sinds 15 oktober 2015. Daarenboven blijkt uit de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan dat de tweede val in Kunduz plaatsvond op 3 oktober 2016 en dus ruim na verzoekers komst naar België. Het is niet aannemelijk dat verzoeker, die verklaart dat zijn twee broers werden meegenomen door de taliban tijdens de tweede val van Kunduz, deze ingrijpende gebeurtenis niet in de tijd kan situeren gedurende zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 1 september 2017.

Het tijdsverloop sedert de feiten kan de gedane vaststellingen evenmin verklaren. Van verzoeker die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van het vluchtrelaas en dit ongeacht het tijdsverloop. Daar de aangehaalde gebeurtenissen een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven, kunnen zij wel degelijk geacht worden in verzoekers geheugen te zijn gegrift zodat hij bij machte zou moeten zijn deze op coherente en duidelijke wijze uiteen te zetten. In zoverre verzoeker in dit verband nog verwijst naar een citaat van cbar-bchv.be waaruit blijkt dat traumatische ervaringen de "*opslag*" en de "*raadpleging*" van het autobiografisch geheugen kunnen verstoren, zeker bij personen met depressie of PTSS, dient erop gewezen dat verzoeker geen medisch attest bijbrengt waaruit kan blijken dat hij aan geheugenproblemen zou lijden, dat hij aan depressie of aan een posttraumatisch stresssyndroom zou lijden of dat zijn cognitieve en mentale functies ernstig verstoord zouden zijn waardoor hij niet in staat zou zijn om zijn vluchtrelaas op een geloofwaardige manier uiteen te zetten. Verzoeker maakte doorheen het gehoor ook op geen enkel ogenblik gewag van geheugenproblemen waarmee hij zou te kampen hebben. Uit de lezing van het gehoorverslag blijkt bovendien dat verzoeker in staat was om zeer duidelijke, uitvoerige en gedetailleerde verklaringen af te leggen zodat niet kan worden aangenomen dat geheugenproblemen aan de basis zouden liggen van zijn onwetendheid zoals bijvoorbeeld omtrent het tijdstip waarop zijn broers werden ontvoerd.

Voorts oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat de door verzoeker voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen.

Zo verzoeker in dit verband laat opmerken dat het feit dat hij de inhoud van de door hem voorgelegde documenten niet kent, niet tegen hem mag worden gebruikt omdat hij een ongeschoolde plattelandsjongen is en bovendien uit het gehoor is gebleken dat zijn intellectuele capaciteiten beperkt zijn, slaagt hij er niet in te overtuigen. Immers, verzoeker verklaart tijdens zijn gehoor vooreerst dat hij, hoewel niet goed, enigszins Pashtou kan lezen (administratief dossier, stuk 5, p. 15), doch geeft later aan dat hij de dreigbrief niet kan lezen omdat deze is opgesteld in Pashtou (administratief dossier, stuk 5, p. 22), hetgeen aldus niet ernstig is. Ook moet worden opgemerkt dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf tot de derde graad lager onderwijs te hebben gevolgd (administratief dossier, stuk 17, vraag 11), hetgeen zijn bewering als zou hij ongeschoold zijn verder relativeert. Dit klemmt des te meer nu verzoeker bij zijn verzoekschrift verschillende foto's toevoegt waarvan hij verklaart dat deze hem afbeelden bij zijn college tussen 2008 en 2011 - een periode waarin verzoeker tussen 20 en 23 jaar oud was - met zijn klasgenoten en leerkrachten en hij tevens aangeeft verschillende collegekaarten toe te voegen (verzoekschrift, stuk 4). Dit alles ondermijnt dan ook in ernstige mate zijn bewering ongeschoold te zijn, dan wel slechts tot de derde graad lager onderwijs te hebben gevolgd en doet verder afbreuk aan zijn geloofwaardigheid. Bovenal dient, ongeacht verzoekers voorgehouden ongeschooldheid, evenwel te worden vastgesteld dat verzoeker geen inspanningen heeft geleverd om via anderen meer te weten te komen over de inhoud van de door hem voorgelegde documenten. Dergelijk gebrek aan interesse doet afbreuk aan de ernst van verzoekers voorgehouden vrees voor vervolging en ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van zijn relaas. Daarnaast merkt de Raad nog op dat uit het gehoorverslag geenszins blijkt dat verzoekers intellectuele capaciteiten dermate beperkt zijn dat hij niet in staat zou zijn om coherente verklaringen af te leggen, dan wel zich terdege te informeren over de inhoud van de documenten die hij voorlegt ter staving van zijn vluchtrelaas.

In zoverre verzoeker nog meent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de documenten niet op correcte wijze op hun authenticiteit heeft gecontroleerd, nu er geen enkele aanwijzing is dat zij werden voorgelegd aan specialisten, blijkt verzoeker er ten onrechte vanuit dat aan

voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren. *In casu* oordeelde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat verzoekers gebrekkige kennis over de inhoud van de dreigbrief, de vaststelling dat deze brief afkomstig is van Het Islamitische Emiraat van de provincie Baghlan en gericht is aan de taliban in Kunduz, alsook zijn tegenstrijdige verklaringen betreffende zijn taskara, het gesolliciteerd karakter van de brief van de Provincieraad van Kunduz en het feit dat de enveloppe enkel aantoont dat verzoeker post ontvangen heeft uit Afghanistan, ertoe leiden dat de documenten niet kunnen opwegen tegen de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden en niet-aannemelijkheden in verzoekers verklaringen omtrent zijn vluchtmotieven. De Raad benadrukt in dit verband dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is. Voorts blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus Afghanistan “*Corruptie en valse documenten*” van 21 november 2017) dat corruptie, documentenfraude en de inmenging van smokkelnetwerken een wijd verspreid gegeven is bij het verkrijgen van Afghaanse documenten, waardoor zij in de praktijk eenvoudig worden vervalst en tegen betaling verkregen kunnen worden. Dit alles maakt dat aan Afghaanse documenten slechts een zeer beperkte bewijswaarde kan worden toegekend.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat, in tegenstelling tot de door verzoeker aangehaalde rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, “*M.A. t. Zwitserland*” van 18 november 2014, de commissaris-generaal zich *in casu* geenszins beperkte tot de vaststelling dat verzoekers verklaringen niet geloofwaardig waren, dat de documenten kopieën betreffen of de algemene bewering dat de documenten eenvoudig kunnen worden bekomen tegen betaling. Bovendien blijkt uit de uitvoerige motivering van de bestreden beslissing dienaangaande dat verzoekers verklaringen geenszins in overeenstemming zijn met de door hem voorgelegde documenten, in contrast met hetgeen werd vastgesteld in de zaak “*M.A. t. Zwitserland*”.

Ook met de thans door verzoeker voorgelegde documenten slaagt hij er niet in om zijn beweerde problemen met de taliban, noch zijn verblijf in Kunduz tot aan zijn vertrek uit Afghanistan alsnog aannemelijk te maken.

In zoverre verzoeker thans een kopie van zijn paspoort voorlegt (verzoekschrift, stuk 3), dient vooreerst te worden opgemerkt dat verzoekers herkomst uit Kunduz op zich niet wordt betwist, doch wel het feit dat hij daar heeft verbleven tot aan zijn vertrek uit Afghanistan. Het paspoort vermeldt enkel de geboorteplaats van verzoeker en kan dan ook niet dienen als bewijs van zijn ononderbroken verblijf in Kunduz. Bovendien bemerkt de Raad dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken nochtans heeft aangegeven dat hij nooit in het bezit is geweest van een paspoort (administratief dossier, stuk 17, vraag 24) en bijgevolg bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd. Ook gaf verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken aan dat hij vanuit Afghanistan in eerste instantie illegaal naar Iran is gereisd, zonder doel en dit met behulp van de auto en te voet (administratief dossier, stuk 17, vraag 31). Nochtans blijkt uit het door hem voorgelegde paspoort dat verzoeker over een Iraans visum beschikte dat geldig was van 12 september 2015 tot 11 december 2015 en blijkt uit de afstempeling van het paspoort dat verzoeker door middel van vliegtuig naar Iran is afgereisd. Ook heeft verzoeker gedurende zijn gehoren geen melding gemaakt van het feit dat hij tot twee maal toe naar Pakistan is afgereisd, respectievelijk op 12 april 2015 en 31 augustus 2015 om telkens terug te keren naar Afghanistan, hetgeen niet verenigbaar is met zijn beweerde vrees voor vervolging. De Raad stelt aldus vast dat verzoeker getracht heeft de Belgische autoriteiten intentioneel te misleiden en ook tot op heden nalaat om zijn volledig origineel paspoort voor te leggen, hetgeen afbreuk doet aan zijn algehele geloofwaardigheid.

Wat betreft de verschillende privéfoto's (verzoekschrift, stuk 4) dient, behoudens hetgeen hoger reeds werd vastgesteld en nog daargelaten dat het fotokopieën betreffen, opgemerkt dat deze foto's alleen al door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen enkele garantie bieden wat betreft de authenticiteit van wat wordt afgebeeld. Deze foto's bevatten derhalve geen enkele objectieve aanwijzing voor de ononderbroken aanwezigheid van verzoeker in Kunduz tot zijn vertrek uit Afghanistan in 2015. Te meer nu hij zelf aangeeft dat het merendeel van de foto's dateren van 2008 tot 2012.

Waar verzoeker, onder verwijzing naar een citaat van de rijksoverheid.nl, een uittreksel uit het EASO-rapport en de beleidsnota van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, aanvoert dat hij een risicoprofiel bezit nu hij dreigt te worden gerekruteerd, bemerkt de Raad dat verzoeker de door hem aangevoerde vrees *in concrete* aannemelijk moet maken en een verwijzing naar

louter algemene informatie (verzoekschrift, p. 12-14) die geen betrekking heeft op zijn persoon, volstaat hiertoe geenszins.

In zoverre verzoeker nog verwijst naar enkele arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient te worden onderstreept dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. Verzoeker verduidelijkt bovendien niet in welke mate de feitelijke omstandigheden die tot de genoemde zaken hebben geleid gelijkaardig zijn aan de feiten die aanleiding gaven tot zijn verzoek om internationale bescherming.

2.3.2.4. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.5. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat vele Afghanen, eventueel na een verblijf in het buitenland, binnen Afghanistan zijn verhuisd. Zoals hoger werd vastgesteld maakt verzoeker echter niet aannemelijk dat hij tot aan zijn beweerde vertrek uit Afghanistan heeft verbleven in het dorp Qahwa Khana, in het districtscentrum van Kunduz, noch in een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend of waar afhankelijk van het individuele geval toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg is het mogelijk dat verzoeker in Afghanistan in een veilig gebied verbleef of zou kunnen verblijven. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er immers geen behoefte aan bescherming indien de verzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf september tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER